

[Ole Vig Jensen]

flere unge for at give dem mulighed for at komme i gang med en uddannelse. Altså radikal støtte hertil.

Endelig et kendt punkt: tilvejebringelse af flere lære- og praktikpladser. Der siges ikke så meget om det her, men jeg forstår, at ministeren har lovet os en redegørelse måske allerede i denne måned, i hvert fald først på året, om, hvad der kan gøres for at fremskaffe flere praktikpladser. Det siges dog, at der er særlige muligheder på mange af de mindre virksomheder. Den tanke vil vi gerne støtte. Så langt som det overhovedet er muligt, vil det være ønskeligt, at det offentlige påtager sig først og fremmest de administrative forpligtelser, når det gælder om at påtage sig uddannelse af unge på arbejdspladsen.

På ét punkt mangler jeg en melding fra ministeren. Det er, når det gælder opbygningen af nye uddannelser, f. eks. ministerens holdning til spørgsmålet om social- og sundhedsuddannelserne, i hvert fald når det gælder omsorgsområdet. Hvad skal der ske her? Der foreligger en betænkning, ved vi, som lægger op til, at der etableres en EFG-linje. Det er vi åbne over for, det er vi positive over for i det radikale venstre, og det vil vi gerne diskutere. Men under alle omstændigheder er vi interesserede i, at der kommer lovgivning på dette område, hvis ikke den anden vej er farbar, sådan at vi her får skabt et forøget antal nye uddannelsespladser for de unge.

Ud over hvad der kan gøres her fra folketinget, er der jo mange, der på andet hold gør en særlig indsats for at skaffe uddannelsespladser og beskæftigelse til unge. Jeg vil gerne henvise til den kampagne, som Dansk Ungdoms Fællesråd har sat i sving, og som jeg har set har engageret masser af mennesker og allerede har skabt de første gode resultater. På samme måde er der mange lokale initiativer, som kan være med til at fremme mulighederne for at skaffe lære- og praktikpladser.

Ministeren har gjort sig til talsmand for at indføre en – jeg tror, det kaldes en slags forpraktik. Det giver jo mulighed for en vis forklaring. Hvis det bliver en praktisk indgang til at starte et uddannelsesforløb, mener jeg absolut, tanken er værd at støtte, og så håber jeg, ministeren vil fremme den mest muligt. Men det skal ikke blot være en varmetue eller et beskæftigelsesarbejde – hvor nødven-

digt det end kan være at etablere i andre sammenhænge.

Vi afventer som sagt ministerens redegørelse om lære- og praktikpladssituationen. Jeg skal blot minde om, at vi før jul vedtog en dagsorden, som pålagde regeringen inden den 1. marts at fremlægge planer om og forslag til en forstærket indsats til bekæmpelse af ungdomsledigheden. Dem ser vi hen til med forventning.

Tinning (VS):

Undervisningsministeren har været så venlig at forsyne sin redegørelse med et umiddelbart mægtig spændende afsnit, som har fået den lidt prangende overskrift »Løsningsmuligheder«. Jeg har derfor tænkt mig at springe alle de indledende frem-og-tilbagebemærkninger over og gå direkte i kødet på det centrale: løsningsmulighederne. For vi er selvfølgelig enige i, at det er vigtigt, at de unge får ordentlige beskæftigelsesmuligheder eller får ordentlige uddannelsesmuligheder med senere beskæftigelse for øje.

Undervisningsministerens såkaldte løsningsmuligheder er inddelt i i alt 6 forskellige punkter, som jeg vil snakke om et for et hen ad vejen.

Det første hedder »Åben adgang til uddannelserne« og er typisk for de andre løsningsmuligheder – også på den måde, at når man først har læst det, så kan man ikke finde ud af, hvad løsningen egentlig består i, når det kommer til stykket. Tilbage bliver, hvad man kunne kalde en pæn tanke. Vi ved – og vi ved også, undervisningsministeren er enig med os i det – at de unge har brug for andet og mere end pæne tanker. Det, undervisningsministeren siger, er: »Adgangen til uddannelserne skal i princippet være åben . . . « – hvis man i øvrigt opfylder adgangs-betingelserne, naturligvis. Men sådan noget som beskæftigelsesmuligheder, sådan noget som praktikpladssituationen, sådan noget som, hvis det koster meget at få købt lidt ekstrapædagogik, sådan noget som, hvis det koster meget med udgifter til ekstra lokale og lærerudgifter, sådan noget som øgede udgifter til lønnet praktik, det kan alt sammen betyde, at adgangen alligevel ikke skal være åben, men at man skal have en eller anden form for adgangsregulering. Jeg mener, det er vigtigt, at undervisningsministeren fortæl-